

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת מאג'דה ג'ובראן מורקוס

1. יעקב שלזינגר	תובעים
2. ש.י. - א.ד. תקשורת בע"מ	
3. מיכל לאופר	
4. אביטל ליס - פס"ד מחיקה	
5. שי לאופר	
6. שמעון וייס	
ע"י עו"ד שושנה אטד	

נגד

דב הירש בעצמו	נתבעים
---------------	--------

פסק דין

1 לפניי תביעה ותביעה שכנגד שהוגשו בגין טענות ללשון הרע, הפרת זכויות יוצרים ופגיעה בפרטיות.

2

3

העובדות בקצרה

4 1. תובע 2 הינו עיתונאי (להלן: "שלזינגר") והוא אביה של תובעת 3 (להלן: "מיכל").

5 תובע 5 הינו בעלה של תובעת 3 (להלן: "שי"). תובע 6 הינו עיתונאי (להלן: "וייס").

6 שלזינגר ווייס ניהלו וערכו יחדיו את עיתון "עובדה" כאשר תובעת 1 הייתה המוציאה
7 לאור (להלן: "החברה").

8 2. הנתבע הינו עורך דין במקצועו ומנהל משרד בעפולה (להלן: "הירש").

9 3. התובעים הגישו כנגד הנתבע תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, בגין פרסומים שונים

10 משנת 2015. נטען כי התובע פרסם תמונות של חלק מהתובעים ונטען גם להפרת זכויות

11 יוצרים. עוד נטען כי פרסום התמונות נועד להלך אימים על התובעים ונטען לעוולה של

12 פגיעה בפרטיות. בתביעה נתבע פיצוי בסך כולל של 300,000 ₪.

13 4. הנתבע הכחיש את הנטען בכתב התביעה והגיש בעצמו תביעה שכנגד לתשלום פיצוי בסך

14 של 156,000 ₪. התביעה שכנגד, שהוגשה נגד החברה; שלזינגר ווייס, הוגשה בגין פרסום

15 תמונות של הירש בעיתון "עובדה" תוך הפרת זכויות יוצרים וכן פרסומים המהווים לשון

16 הרע כנגד הירש. המדובר בתמונות ופרסומים בגינן הוגשה תביעה קודמת על ידי הירש

17 כנגד שלזינגר ווייס וניתן בו פסק דין על ידי עוד ביום 23.10.19 (ת.א. 15-09-11165).

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 בפסק הדין נפסק פיצוי בגין הפרת זכויות בגין אותן תמונות ולשון הרע בגין הפרסומים.
- 2 לטענת הירש התביעה שכנגד כעת מתייחסת לתקופת הפרסום שלאחר הגשת התביעה
- 3 הקודמת.
- 4 5. תביעתה של תובעת מס' 4 (אביטל ליס) נמחקה לבקשתה.
- 5 6. לטענת התובעים, הנתבע פרסם במשך תקופה פרסומים כנגדם כתגובה לפרסומים שלהם
- 6 כנגדו וכמסע נקמה. לטענתם הפרסומים מהווים לשון הרע, יש בהם הפרת זכויות
- 7 יוצרים, פגיעה בפרטיות ואף יש בהם איומים.
- 8 7. הנתבע טוען כי הפרסומים נעשו עקב מצוקה ולחץ נפשי, ומדובר בתגובה טבעית
- 9 כתוצאת הפרסומים שפרסמו התובעים 2 ו-6 בעיתון "עובדה" כנגדו. הנתבע מוסיף כי
- 10 הסיר את הפרסומים לאחר זמן קצר והתנצל בגינם. כן טוען כי קיים השתק עילה שכן
- 11 התובעים 2 ו-6 טענו את אותם טענות ביחס לאותם פרסומים בפסק דין הקודם בתביעה
- 12 שהגיש, והפיצוי שנפסק לו לנתבע הופחת בשל כך. לטענתו מדובר במעשה בית דין
- 13 המקים השתק בפני התובעים מהעלאת הטענות פעם נוספת.
- 14 8. מטעם התובעים העידו התובע 2, התובעת 3, התובע 5 ו-6, וכן מר דניאל שליזנגר, בנו של
- 15 התובע 2. מטעם הנתבע העיד הוא בעצמו.

דין והכרעה:

- 16 9. אומר כבר עתה כי החלטתי לקבל את התביעה באופן חלקי ולדחות את התביעה שכנגד
- 17 במלואה. הדיון תחילה יתייחס לתביעה העיקרית ולאחר מכן לתביעה שכנגד.
- 18 **התביעה העיקרית:**
- 19 10. אבחן להלן את הפרסומים ביחס לכל עילה ולכל תובע בנפרד. תחילה אבחן את עילת
- 20 התביעה העוסקת בחוק איסור לשון הרע, לאחריה תיבחן שאלת הפרת זכויות היוצרים,
- 21 ולאחר מכן עילת התביעה בגין איומים ופגיעה בפרטיות.
- 22 11. לפי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"):

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

- 26 (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג
- 27 מצדם;
- 28 (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- 29 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו,
- 30 במשלח ידו או במקצועו;
- 31 (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו
- 32 המינית או מוגבלותו;

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

1

2

12. על מהות לשון הרע נכתב בספרות:

3

"היום מוסכם כי דיני לשון הרע מיועד להגן על השם הטוב, כלומר על ההערכה שהפרט

4

זוכה לה בציבור, קרי: על הדעה שיש לאחרים עליו, ובעקבות זאת על היחס של הציבור

5

אל הפרט, הנובע מן ההערכה שהוא זוכה לה. ההנחה היא שלהערכה וליחס הללו יש

6

השפעה ניכרת על חייו של הפרט. פגיעה בשמו הטוב של הפרט עלולה להביא לידי פגיעה

7

ביחסיו החברתיים ובמעמדו, לפגיעה רגשית ונפשית ולנזק ממוני". (דיני לשון הרע חאלד

8

גנאיים וקימנצר 2019 עמ' 31)

9

13. למען הסר ספק יצוין כבר עתה כי יסוד הפרסום כאמור בסעיף 2 לחוק מתקיים בענייננו

10

ביחס לכל אחד מהפרסומים. כל הפרסומים נעשו בפייסבוק על ידי הירש, ואין מחלוקת

11

כי פרסום בפייסבוק מהווה פרסום לפי סעיף 2 (ראו: רע"א 1239/19 שאול נ' חברת

12

ניידלי תקשורת בע"מ (8.1.20); רע"א 1688/18 יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו (15.4.18)).

13

מכל מקום, הנתבע לא טען כי מקום הפרסומים לא מהווה פרסום.

14

14. באשר לבחינת הפרסומים אני מפנה לע"א 751/10 פלוני נ' דיין אורבך (8.2.2012) עמד

15

כבוד השופט עמית על אופן ניתוח העוולה בהתאם לתרשים זרימה אשר נחלק לארבעה

16

שלבם (בסעיף 6 לפסק דינו). לדבריו:

17

"בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת

18

מארבע החלופות בהגדרה על פי סעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום

19

כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא

20

ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים

21

מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת

22

החסינויות – דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא

23

ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על

24

שתי רגליה – אמת בפרסום וענין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו,

25

יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת

26

מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף

27

16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15,

28

או אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים"

29

15. הבחינה אם יש בפרסום משום לשון הרע נערכת לפי מבחן אובייקטיבי. המבחן הקובע

30

הוא, מהי לדעת השופט היושב בדן המשמעות שקורא סביר היה מייחס לפרסום. (ע"א

31

740/86 תומרקין נ' העצני (1989). כוונת המפרסם או האופן בו הנפגע הבין את תוכנו

32

אינם רלוונטיים לקביעה אם יש בפרסום משום לשון הרע. עם זאת, לכוונת המפרסם יש

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 חשיבות במסגרת בחינת ההגנות, שכן יש לה זיקה לסוגיית תום לבו של המפרסם והיא
2 חשובה גם במסגרת פסיקת פיצויים ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7 לחוק.
3 16. כמו כן, בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' שרנסקי (4.8.2008), הדגישה כב' הש' א' פרוקצ'יה
4 כי "לצורך גיבוש עוולה בגין לשון הרע, אין צורך להוכיח כי אדם בפועל הושפל או בוזה.
5 די שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו".
6 17. הפרשנות צריכה להיעשות על פי הפרסום בכללותו ולא חלקים ממנו, וצריכה לקחת
7 בחשבון גם את ההקשר ואת הנסיבות בהן נאמרו הדברים. ברע"א 10520/03 איתמר בן
8 גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.2006) ציין כב' הש' א' ריבלין כי "משמעותה של התבטאות
9 אינה נגזרת אך ורק מפירושן המילולי או הבלשני המדויק של המילים שבהן נעשה
10 שימוש. נסיבות חיצוניות הסובבות את הפרסום, ההקשר בו נאמרו הדברים - כל אלה,
11 וכיוצא באלה, יש בהם כדי ללמד מהו, אל נכון, פירושו של הפרסום".

תובעת מס' 3, מיכל:

- 12
13 על פי הנטען, ביום 25.8.15 או בסמוך לכך, פרסם הנתבע את תמונתה של מיכל בדף
14 הפייסבוק שלו, תמונה אשר לקח הירש מדף הפייסבוק שלה, וכתב את הדברים הבאים:
15 "אבות אכלו בסר ושני בנים תקהינה
16 יום הולדת לבת של
17 מכירים את מיכל שלזינגר (נשואה בת 39), הבת של יעקב שלזינגר העורך המהולל של
18 העיתון היוקרתי עובדה.
19 היא גרה בחיפה, עובדת בטכניון ויש לה יום הולדת ב 5.9
20 לכבוד יום הולדתה אני מתכנן לה הפתעה גדולה ושי מיוחד - אלבום תמונות.. מיכל-
21 אנחנו נפגשים בקרוב. אני אעשה לך יום הולדת"
22 18. התובעת טוענת כי הפרסום הביא לביזויה שכן גרר תגובות מביכות של מכרי הנתבע.
23 במסגרת התגובות כתב אדם "חמודה. דב דב הירש תהיה מזכירה שלך?" ואדם אחר
24 ענה לו "מזקירה". התובעת טוענת כי תגובה זו מהווה לשון הרע כנגדה שכן היא משפילה
25 ומבזה אותה. התובעת מדגישה כי היא ד"ר וחוקרת בטכניון ומרצה בפקולטה לרפואה.
26 הפרסומים פגמו בשמה הטוב והיא אף חששה לפגיעה בה ובמשלח ידה.
27 19. התובעת טוענת שאמנם הנתבע לא כתב את התגובה המביכה, אך היא נכתבה בדף
28 הפייסבוק שלו שיש לו שליטה מלאה עליו, והיה עליו להסירה.
29 20. הנתבע טוען כי התגובות נכתבו על ידי צדדים אחרים, שלא נתבעו, והוא אינו אחראי
30 באופן אישי לדברים שנכתבו על ידי צדדי ג'. זאת, במיוחד כאשר התובעת לא פנתה אליו
31

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 וביקשה את הסרת הפרסום על פי מנגנון "הודעה והסרה". עוד טוען הנתבע כי מכל
2 מקום, בתגובות אין לשון הרע והן הוסרו תוך זמן קצר, והוא אף התנצל בגינם.
3 21. בעניין זה התובעת טוענת כי טענת הנתבע שהסיר את הפרסומים לאחר זמן קצר הופרכה
4 על ידי דניאל, אחיה, אשר העיד שלפני הגשת התביעה בדק אם הפרסומים עדין נמצאים
5 וראה אותם. (ש' 33, עמ' 13 לפרוטקול מיום 15.9.22).
6 22. ראשית אציין כי אני דוחה את טענתו של הנתבע כי התנצל על הפרסומים וכי אלה הוסרו
7 על ידו, טענה שכלל לא הוכחה.
8 23. מדובר בתגובה בה יש רמיזה מינית מובהקת שמבזה את התובעת בעיני הבריות. זאת,
9 במיוחד כאשר בוחנים אותה בהקשר בה נאמרה שכן הפוסט כולו מהווה רמיזה או איום
10 מצד הנתבע כי יש בידו תמונות מביכות של מיכל, וכי הוא יפרסם אותם. כך למשל
11 האמירות: "הפתעה גדולה – אלבום תמונות, אני אעשה לך יום הולדת", ואפילו בחלק
12 התגובות כתב הירש "רוצים תמונות?". קורא סביר של הפרסום והתגובות כולל אלו של
13 הנתבע עצמו בתגובות, יבין את הרמיזה המינית שבפרסום ויש בכך לבזות את מיכל.
14 24. לנתבע אף אחריות לתגובה המבזה של "מזקירה" שכתבו על הפוסט המקורי שלו.
15 בהיותו הנתבע מפרסם הפוסט המקורי, כאשר התגובה לפוסט המבזה ניתן להבין ביחד
16 ובהקשר לפוסט עצמו. לא ניתן לפטור את הנתבע מאחריות גם לתגובה עצמה, על גבי
17 פוסט שלו שהוא עצמו פירסם ועל תגובה שנכתבה בדף הפייסבוק שלו, לו שליטה מלאה
18 עליו והוא יכול היה אף למחוק את אותה תגובה מבזה.
19 25. אני מפנה לסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע אשר מחיל את הוראת סעיף 12 לפקודת
20 הנזיקים האזרחיים, 1944 (בוטלה ביום 1.101.1968 והוחלפה בפקודת הנזיקין (הנוסח
21 החדש). סעיף זה מטיל אחריות נזיקית על המסייע בעילת לשון הרע וזאת כמעוול משני.
22 וזו לשון החוק:
23 סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע:
24 "פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע תהא עוולה אזרחית, ובכפוף להוראות חוק
25 זה יחולו עליה הוראות הסעיפים 2(2) עד 15, 55ב, 58 עד 61 ו-63 עד 68 לפקודת הנזיקים
26 האזרחיים, 1944."
27 סעיף 12 לפקודת הנזיקין:
28 "12. לענין פקודה זו, המשתף עצמו, מסייע, מייעץ או מפתה למעשה או למחדל, שנעשו
29 או שעומדים להיעשות על ידי זולתו, או מצווה, מרשה או מאשרר אותם, יהא חב עליהם."
30 26. לצורך הטלת אחריות לפי סעיף 12, יש להראות יסוד נפשי של כוונה ומודעות להשתתפות
31 במעשה עוולתי מצד הנתבע לפרסום הפוגע (ע"א 6871/99 רונית נ' רום (21.4.2002). (כמו
32 כן ראו תא (אשד') 1254/99 אורי שמעיה נ' רפאל שרעבי (10.8.2005); תא (קריות)
33 4815-02-09 רמי מור נ' ידיעות אינטרנט - מפעילת אתר ווי - נט (24.7.2013).

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

27. בענייננו אין ספק כי הנתבע מודע לתוכן הפוגע שכן המשיך לכתוב תגובות לאחריו. כמו כן, לטעמי, הפוסט המקורי נועד להשפיל ולבזות את התובעת, בהקשר זה מפנה לתגובות הנתבע בהמשך הפוסט כמו "רוצים תמונות?", "במלחמה הזאת אין צדק, אמת, מוסר, ניקיון כפיים, כבוד וכ"ו" מדברות בעד עצמן.
- תובע מס' 5: שי**
28. שי הוא בעלה של מיכל וחתנו של התובע מס' 2 שלזינגר. ביום 25.8.15 פרסם הנתבע פוסט בדף הפייסבוק בשם "נקמת העו"ד העפולאיי" את הדברים הבאים:
- "מישהו מכיר את הפרמדיק שי לאופר מתמרת? ולמה כל משמרת שלו במד"א מסתיימת בכתבה בתקשורת? הלו! מישהו פה מדליף מידע מהעבודה שלו לשלזי, האבא של אשתו?!"
29. כמו כן, פרסם בתגובה נפרדת את תמונתו של התובע וכתב "זה הבחור" על מנת להבהיר במי מדובר.
30. אציין כי לשון הרע לא צוטט בכתב התביעה אלא נטען כי הנתבע "השמיץ את התובע כאילו הוא מדליף מעבודתו כפרמדיק". רק בסיכומים התובע הביא את הדברים המדויקים המהווים לטענתו לשון הרע.
31. התובע טוען כי הפוסט מהווה לשון הרע כלפיו שכן פוגע בשמו הטוב ומחשיד אותו כמי שמדליף מידע מעבודתו, פוגע בפרטיות מטופליו ומפר את החיסיון בינם לבינו. כמו כן פרסום תמונתו מהווה הפרה לס' 35(ב) לחוק זכויות יוצרים ופגיעה בפרטיותו שכן התמונה נלקחה מדף הפייסבוק שלו.
32. התובע טען בחקירה הנגדית שהוא אכן היה מוסר מידע לתקשורת במסגרת עבודתו אבל רק באישור וברשות מראש. כמו כן טען שבתקופה הרלוונטית לפרסומים הוא כלל לא הכיר את שלזינגר והכיר את חמו רק לאחר שהאחרון שסיים לעבוד בידיעות תקשורת, כאשר הכיר אותו היה כבר עורך עיתון.
33. עוד נטען כי ממילא הנתבע לא הוכיח את אמיתות הפרסום או שהכתבות פורסמו על ידי תובע 2. התובע מדגיש כי כמו מיכל, הוא לא היה חלק מהסכסוך הקודם בין הצדדים ולכן מגיע לו פיצוי מוגבר. התובע עתר לפיצוי בגין פרסום זה בסך 20,000 ₪.
34. הנתבע מציין כי לשון הרע לא צוטטה בכתב התביעה. לתוכן הדברים טוען כי הפרסום הוכח כנכון ועומדת לו הגנת אמת בפרסום.
35. אני קובעת כי הפרסום אכן מהווה לשון הרע שכן הוא עלול לפגוע בפרנסת התובע ובמשלח ידו. קורא סביר של פרסום זה יתרשם כי התובע מדליף מידע שקיבל במסגרת העבודה שלו לחמו שהוא איש תקשורת. הפרסום לא נהנה מאחת החסיונות המוחלטות הקבועות בסעיף 13 לחוק. כמו כן, לא עומדת לנתבע הגנת אמת בפרסום לפי סעיף 14. אנמק להלן.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

36. סעיף 14 לחוק קובע כי "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה
שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד
שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".
37. על מנת לחסות תחת הגנת אמת בפרסום, על הנתבע לעמוד בשני תנאים מצטברים:
אמיתות הפרסום מבחינה עובדתית ועניין ציבורי בפרסום, שהוא שאלה ערכית. הנטל
להוכיח התקיימות שני התנאים מוטל על הנתבע (רע"א 6517/98 הופ נ' ידיעות תקשורת
בע"מ (6.12.1198)). במידה והפרסום אינו אמת, הגנת אמת בפרסום לא תחול גם אם
המפרסם שגה בתום לב.
38. הנתבע הירש לא הוכיח כי התובע היה מדליף מידע מעבודתו לחמו. הנתבע טוען כי
טענתו הוכחה כנכונה שכן במסגרת חקירתו הנגדית של שי הוא מודה כי היה מוסר מידע
לתקשורת וכי שלזינגר עבד בידיעות תקשורת. אולם, הנתבע לא הוכיח כי יש קשר בין
שתי עובדות אלו לרבות סמיכות זמנים ביניהן. הוא לא הוכיח כי מדובר בהדלחה של
מידע ללא אישור, לא הוכיח כי שלזינגר עבד באותה תקופה רלוונטית בידיעות תקשורת,
ואף לא הוכיח הכרות בין השניים באותה תקופה.
39. טענת הנתבע כי התובע לא הציג אישור ממד"א שהכשיר אותו למסור מידע לתקשורת
נדחית. על הנתבע הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום ולא על התובע. כמו כן, התובע
הצהיר במהלך חקירתו הנגדית, כאשר נשאל אם יש לו אסמכתא שמותר לו למסור מידע,
ענה "לא הבאתי שום אסמכתא וכל הדברים האלה נסגרים בין הדובר לפרמדיק בשטח
ומתקבל אישור" (עמ' 15 ש' 21 לפרוטוקול מיום 15.9.22). עדותו של התובע מקובלת
עליי.
40. יתרה מזאת, הנתבע לא הראה כי נקט בפעולה כלשהי לאימות המידע שפרסם לפני
פרסומו. הנתבע מסתמך על שתי עובדות: הראשונה היא שהתובע 2 עבד בידיעות
תקשורת בתקופה מסוימת; והשנייה היא כי התובע 5 היה מוסר מידע לתקשורת
במסגרת עבודתו. הנתבע קושר בין שתי עובדות אלה כרצונו וללא בסיס בראיות.
41. כמו כן, לא עומדת לנתבע הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק, ואין חלופה בסעיף
שיכולה לעזור לנתבע. כאשר אחד מחבריו של הנתבע העיר לו במסגרת הפוסט "יאללה
דובי תגמור וזהו", הנתבע עונה "נגמור כשהעיתון יסגר". אמירה זו שומטת את הקרקע
מתחת להגנת תום הלב של הנתבע במסגרת אותו פרסום.
42. בחינת הפרסום על רקע הסכסוך המתמשך בין הנתבע לבין שלזינגר, שהוא חמו של שי,
מובילים למסקנה כי לא מדובר בנתבע תם לב והפרסום נועד לפגוע במקצועיותו של
התובע בפני ציבור הקוראים. מחקירתו הנגדית של התובע 5 שי עולה כי הנתבע אף
התקשר לקולגות התובע וביקש מהם מידע: "יצרת קשר עם קולגות שלי לעבודה,
קיבלתי טלפונים מקולגות לעבודה שהתקשר אליהם עו"ד דב הירש. שאלת עלי פרטים
ושאלו אם אני מדליף מידע." (ש' 7-5 עמ' 15). על משמעות הדלפת מידע מעיד התובע כי

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

1 "אם גוף ממד"א מוסר מידע שלא מאושר על ידי הדובר לתקשורת מטופל משמעותית
2 בארגון" (ש' 22 עמ' 15).

3

4 **תובע מס' 2: יעקב שלזינגר**

5 43. שלזינגר טוען כי הוא ספג את מרבית הפרסומים המשפילים של התובע. בגין כל 8
6 הפרסומים מבקש התובע פיצוי של 160,000 ₪.

7 44. **פרסום ראשון (מס' 3 לכתב התביעה)**: ביום 23.8.15 או בסמוך לו פרסם התובע בדף
8 "נקמת העו"ד העפולאי" תמונת התובע מתקופת נעורו ומעליה כתב "ילד כפות?
9 ניחשים מי זה?!".

10 45. התובע טוען כי מטרת הפרסום היא להשפיל את התובע. עוד נטען כי התובע לא הוכיח
11 את נכונות הפרסום, ומכל מקום אין לתת מקום לפרסום משפיל כזה.

12 46. התובע טוען כי מדובר בקללה שאינה מהווה לשון הרע. עוד טוען כי הביטוי נכנס תחת
13 הגנת הבעת דעה.

14 47. בעניין זה אני מפנה לדבריו של המלומד אורי שנהר בספרו דיני לשון הרע כי:
15 "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך
16 קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב'לשון הרע' תביא להצפת
17 בתי- המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח
18 יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות
19 מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" (עמ' 131). (כן ראו: רע"א 10520/03
20 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר 2006).

21 48. אמנם נפסק בע"א 534/65 דיאב נ' דיאב (17.5.1966) כי במקרים בודדים יכול בית
22 המשפט להכיר בקללות וגידופים כלשון הרע, אך לצורך הכרעה בשאלה זו, ישקול בית
23 המשפט לא רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת
24 הדיבור, את הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים (שנהר, עמ' 132).

25 49. תיאורו של התובע כילד כאפות, ביטוי למי שנוהג לספוג מכות או עלבונות אינו מחמיא
26 לשלינגר אך לא מעבר לכך. על פי המבחן האובייקטיבי, מדובר במעין קללה או ביטוי
27 לא מחמיא אך אינו מהווה לשון הרע. הקורא הסביר של הפוסט לא ייחס לביטוי את
28 משמעותו המילולית הרגילה, מדובר בביטוי שקורא סביר מבין אותו כנטול בסיס
29 עובדתי שנוצר על רקע סכסוך בין הצדדים. לסיכום, אין בפרסום משום לשון הרע.

30

31

32

33

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 **50. פרסום שני (6 בכתב התביעה):** ביום 15.8.15 פרסם הנתבע את תמונת התובע בתור
2 מועמד מס' 318 בפריימריס של מפלגת הליכוד. לידה כתב "חחח הוא לא רק עיתונאי
3 מהולל הוא גם "נבחר" ציבור. האיש והאגדה יעקב שלזינגר".
- 4 **51. פרסום שלישי(מס' 7 בכתב התביעה):** באותו פרסום, הנתבע כותב "חשוב שנזכור גם
5 את האנשים שהציבור לא בחר בהם והוקיע אותם מהפוליטיקה". הוסיף וכתב "אנשים
6 שהציבור מאס בהם, הקיא אותם ולא נתן להם להגיע לעמדות מפתח; אנשים שחשבו
7 שהם גבירים גדולים והציבור הבהיר להם כמה הם קטנים; אנשים שבחיים לא נבחרו
8 לכלום כמו שהם כלום אחד גדול; אז לפני הבחירות הקרובות נזכור גם את אלה שאין
9 להם סיכוי להיבחר לעולם לשום דבר והיום הם יושבים בבית ללא עבר וללא עתיד".
- 10 **52. התובע טוען ביחס לפרסום השני** כי הדברים נכתבו בלשון צינית ומתוך מטרה להשפיל
11 את התובע, האמירה "עיתונאי מהולל" והוספת גרשיים למילה "נבחר" מהוות אמירות
12 מזלזלות. הנתבע טוען כי לא מדובר בלשון הרע אלא מדובר בביקורת על איש ציבור שכן
13 הדברים נכתבו ביחס למועמדות התובע כמועמד בפריימריס של הליכוד. על כן חופש
14 הביטוי ביחס אליו הוא רחב הרבה יותר מאשר כלפי אדם מהיישוב.
- 15 **53. ביחס לפרסום השלישי** התובע טוען כי מדובר בדברים משפילים ומבזים, והנתבע לא
16 הוכיח אמת בפרסום. הנתבע טוען כי גם פרסום זה חוסה תחת ביקורת על איש ציבור
17 ולכן מדובר בפרסום שיש להותיר אותו על מנת להגן על חופש הביטוי. כמו כן, הפרסום
18 עוסק במועמדים פוליטיים ולא מופנה כלפי התובע באופן ספציפי. מוסיף כי לפי סעיף 4
19 לחוק, לא ניתן להגיש תביעה בגין לשון הרע על ציבור.
- 20 **54. בפסיקה** נקבע לא אחת כי יש לתת משקל יתר לחופש הביטוי בעיקר בעניינים הנוגעים
21 לפרסומים בענייני ציבור או העוסקים באישי ציבור לעומת הזכות לשם טוב (ראו בע"א
22 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (8.2.2012)).
- 23 **55. עם זאת** אין הדבר אומר כי שמו של איש הציבור הוא הפקר, ובבחינת הדברים יש לתת
24 משקל ראוי לזכותו של איש הציבור לשם טוב. עמדה על כך כב' השופטת אי' פרוקצ'יה ב
25 ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (בסעיף 14). לדבריה:
- 26 "ערך חופש הביטוי והזכות לשם טוב הם ערכים המצויים במפלס דומה במדרג זכויות
27 האדם. האיזון ביניהם הוא איזון אופקי, המניח יחסיות ביניהם. בגדר יחסיות זו, מקבל
28 חופש הביטוי משקל מיוחד כאשר מדובר באיש ציבור ובשיח ציבורי, נוכח חשיבותו של
29 ערך זה להבטחת הליך דמוקרטי חופשי. אולם חופש זה, גם בגדר השיח הציבורי, אינו
30 חופש ללא גבולות. גם בגדרו נמתחים קווים אדומים, שמעבר להם פורש המשפט את
31 הגנתו על כבודו של איש הציבור, ועל שמו הטוב, לבל יהא הפקר. בגדרו של האיזון בין
32 הערכים האמורים, כשהוא מוחל על איש ציבור, יש משקל מסוים גם לעוצמה המיוחדת
33 של פגיעת לשון הרע במי שממלא תפקיד ציבורי ותלוי תלות מוחלטת באמון הציבור
34 לצורך מילוי תפקידו".

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

56. מקריאת הפרסומים השני והשלישי, ובעיני הקורא הסביר, עולה כי מדובר בהבעת דעה אישית של הנתבע כלפי התובע בהיותו מועמד לתפקיד ציבורי. בפרסום השני כל מה שקורא סביר מבין הוא כי הנתבע לא מחשיב את התובע כעיתונאי מוצלח. בפרסום השלישי הנתבע לא נוקב בשמו של התובע אך כן מציב את הפרסום ליד תמונתו ולכן ניתן להבין על מי הכוונה. עם זאת, בפרסום אין לשון הרע כלפי התובע ואף לא ביקורת אלא מדובר בהבעת דעה על התובע בהיותו לא מוצלח, בעיני הנתבע.
57. לא ראיתי בפרסומים הנ"ל כפוגעים בתובע או מהווים לשון הרע, במיוחד כאשר מדובר בפרסום המתיחס לתובע שלזינגר בתור איש ציבור שמועמד לתפקיד פוליטי. במקרה זה עוצמת הפגיעה בפרסום אינה גבוהה ואף ברף הנמוך ויש מקום להעדיף את הערך של חופש הביטוי והבעת הדעה.
58. **פרסום רביעי** (גם 7 בכתב התביעה): הנתבע העלה לדרך הפייסבוק שלו סרטון שערכו בני משפחתו של התובע 2 לכבוד יום הולדתו. לצד הסרטון כתב "את סרט הפרידה מהחיים של יעקב שלזינגר כבר ראיתם? בני משפחתו ערכו לכבודו סרט המסכם את חייו.". עוד כתב "העולם לא ירגיש בחסרונו".
59. התובע שלזינגר טוען כי האמירה פוגענית ומשפילה. עוד הוא טוען כי ההקשר בה נאמרה האמירה הראשונה היא המחלה איתה מתמודד התובע על כן לא מדובר רק בלשון הרע אלא ברשעות ומבקש פיצויים משמעותיים.
60. הנתבע טוען כי המשפט הראשון הוא התרשמות הנתבע על הסרטון ולכן קמה לו הגנת הבעת דעה לפי ס' 15(6) בחוק איסור לשון הרע. כך גם לגבי האמירה השנייה ולכל היותר מדובר בזוטי דברים. הנתבע מציין כי הדברים נאמרו על רקע סכסוך מתמשך בין הצדדים וטבעי שהפרסומים נגד הנתבע גררו תגובה מצדו.
61. אני קובעת כי אין בפרסום זה משום לשון הרע. הפרסום והדברים שבו הם רמה נמוכה מאוד ולא ראוייה של התבטאות כלפי מי שחולה במחלה הקשה. קורא סביר היה מתרשם לרעה דווקא מכותב הדברים ולא ממושא הדברים. אך המבחן בענייננו אינו אם הירש הנתבע הוא מנומס או נחמד או שיש לו חמלה כלפי אחרים. המבחן אם יש בפרסום להשפיל את שלזינגר. קורא סביר לא יתרשם שהפרסום מבזה בשום צורה את התובע. הפרסום אינו פוגע בשמו הטוב או במשרתו ואף לא כל חלופה אחרת המנויות בסעיף 1 לחוק. מדובר באמירה מכוערת בהקשר בה נאמרה לרבות מחלת התובע, אך כל מה שקורא סביר יכול להבין מקריאת הפרסום הוא שהתובע גוסס או חולה ושהנתבע לא ירגיש בחסרונו, אך אין בהם כדי להציב באור שלילי את התובע בעצמו ולבזותו ולהשפילו.
62. **פרסום חמישי** (9 בכתב התביעה): ביום 20.8.15 או בסמוך לכך פרסם הירש בדף הפייסבוק שלו על שלזינגר, אותו כינה "העיתונאי" במרכאות כי הוא פוגע בנכים. כך כתב: "ביהמ"ש העליון: "העיתונאי" יעקב שלזינגר פוגע בנכים ומסכנים. ישלם 130

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 אלף ש' להורים של ילדה נכה מטבריה. זוכרים למה זוכה פרס פוליצר, יעקב שלזינגר,
 2 פוטר מידיעות תקשורת? פסק הדין המצורף מסביר הכל". עוד המשיך לספר כי "התובע
 3 נטפל למשפחה של ילדה נכה והתעלל בהם בעיתון. ביהמ"ש חייב אותו לשלם פיצויים
 4 130 אלף ₪. וידיעות תקשורת זרקו אותו מהעבודה. כך נולד החינמון עובדה. הולדתו
 5 בחטא וקיומו הוא פשע."
- 6 63. התובע טוען כי כל האמור שקרי ומהווה לשון הרע. עוד טוען כי הנתבע לא הוכיח שהתובע
 7 פוטר על רקע מתן פסק הדין. הנתבע טוען כי הפרסום מתייחס לפסק דין שניתן נגד
 8 התובע ברע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף ואח', אשר צירף בלינק לפרסום.
 9 מדובר בפרסום מותר לפי ס' 13(7) לחוק וחלה עליו חסינות מוחלטת.
- 10 64. אני סבורה כי הפרסום מהווה לשון הרע שכן הוא מציג את התובע באור שלילי ויש בו
 11 פוטנציאל לעשותו מטרה לשנאה בעיני הבריות. הנתבע כותב כי התובע "נטפל למשפחה
 12 של ילדה נכה והתעלל בהם בעיתון", ובשל כך "ידיעות תקשורת זרקו אותו מהעבודה".
 13 כל קורא סביר של הפוסט יתרשם כי התובע הוא אדם רשע שנטפל לנכים ומסכנים
 14 ומתעלל בהם ובשל כך איבד את מקום עבודתו. צירוף פסק הדין כלינק לפוסט מחרף
 15 את מידת הפגיעה בתובע שכן הוא מהווה ראיה כביכול לאמיתות הדברים.
- 16 65. משקבעתי שמדובר בלשון הרע, אבחן את ההגנה לה טוען הנתבע ואם מהווה פרסום
 17 מותר לפי סעיף 13(7) לחוק.
- 18 66. הסעיף אליו מפנה הנתבע קובע כי פרסום מותר הוא פרסום שיש בו: "דיון וחשבון נכון
 19 והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד
 20 שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21";
- 21 67. בע"א 348/85 בן ציון נ' הוצאת מודיעין בע"מ (1985) ביהמ"ש נתן את דעתו לגבי
 22 הביטוי "דיון וחשבון נכון והוגן" וציין:
 23 "כדי שפרסום חוזר ייחשב לנכון והוגן, הוא אינו חייב להיות חזרה מילולית אף לא
 24 חזרה מלאה של הפרסום הקודם. די שיבטא את רוח הדברים. ומאחר שכך, תנאי הוא
 25 שהחזרה, שאינה חייבת להיות מילולית או מלאה, תשקף את תוכן הפרסום הקודם
 26 בצורה נכונה והוגנת, כלומר לא תוציא דברים מהקשרם, לא תיתן להם ביטוי חד-צדדי
 27 או בלתי מאוזן ולא תציג אותם באור אחר או תיתן להם משמעות שונה מאלה שבפרסום
 28 הקודם". (ראו עוד" רעא (מרכז) 11-09-1143 מדינת ישראל נ' יורם לוי).
- 29 68. הפרסום בענייננו כולל מידע מטעה שעלול לפגוע בתובע. מעיון בפסק הדין אליו התייחס
 30 הנתבע בפרסום (רע"א 4740/00), עולה כי ביהמ"ש כלל לא מזכיר את המילה
 31 "התעללות" או העובדה שהתובע "פוגע בנכים ומסכנים" או שהוא פוטר מידיעות
 32 תקשורת. יתרה מזאת, הנתבע כלל לא ניסה להוכיח מדוע התובע פוטר מידיעות
 33 תקשורת. הפרסום של הנתבע חורג מהאמור בפסק הדין ואף חוטא לאמת. על כן לא ניתן
 34 לראות בו בדיווח נכון והוגן. לפיכך הפרסום אינו חוסה בהגנת סעיף 13(7) לחוק.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 69. על כן, הפרסום מהווה לשון הרע ואינו חוסה תחת הגנת החוק. הפרסום אף לא נהנה
2 מהגנת אמת בפרסום או תום הלב.
- 3
- 4 **הפרסומים המתיחסים גם לתובע 2 שלזינגר וגם לתובע 6 וייס:**
- 5 70. **פרסום שישי** (10 לכתב התביעה): ביום 13.8.15 פרסם הנתבע תמונה מתוך סדרת
6 החבובות של שתי בובות ולידן כתב "שלזי ושימי מעיתון עובדה". התובע טוען כי גם
7 הכינויים וגם התמונה מהווה לשון הרע נגדו ונגד תובע 6 שמעון וייס, וכי מתוכן
8 התגובות של אנשים אחרים על הפוסט ניתן להבין שהקורא הסביר אכן ראה בכך פרסום
9 פוגעני. כך, אחד העוקבים הגיב "דב אתה גם ככה על תנאי". הנתבע טוען כי עומדת לו
10 הגנת הבעת דעה, וכי לכל היותר מדובר בקללה או זוטי דברים.
- 11 71. בחינת הנסיבות וההקשר בו נאמרו הדברים, מובילים אותי למסקנה כי אין מדובר
12 בלשון הרע. כאמור לעיל, לפי המבחן האובייקטיבי שנקבע בפסיקה, יש לבחון מה היה
13 קורא סביר מייחס לפוסט ולא אם האדם הנפגע נעלב. הכינויים שניתנו לתובעים ביחד
14 עם תמונת הדמויות מסדרת "החבובות", אינם מחמיאים להם, אך עדיין לא מדובר
15 בלשון הרע.
- 16 72. הפרסום הוא פוסט שנערך על ידי הנתבע בדף הפייסבוק האישי שלו, ומדובר בפרסום
17 שנבלע בתוך הפרסומים שביצע הנתבע כלפי התובעים והתובעים 1-2 נגד הנתבע. הרקע
18 וחילופי הדברים שקדמו לפוסט והיות הצדדים בסכסוך מתמשך מפחית את מידת
19 הפגיעה בתובעים. אמנם האמירה מזלזלת אך בהקשר של הסכסוך המתמשך וההכפשות
20 ההדדיות של הצדדים האחד כלפי משנהו, אין לראות בפרסום זה כפרסום המהווה לשון
21 הרע.
- 22 73. למעלה מהצורך אציין כי הגנת "הבעת דעה" אינה עומדת לנתבע. הסעיף קובע כי ההגנה
23 תחול אם: "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או
24 ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של
25 הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות"; על מנת לחסות תחת הגנה זו, על
26 המפרסם להוכיח כי הפרסום נעשה בתום לב. תום לב לא היה כאן. על רקע הסכסוך
27 המתמשך בין הצדדים, אין מקום לטעון כי הפרסום נעשה בתום לב.
- 28 74. לסיכום, הפרסום אינו מהווה לשון הרע.
- 29 75. **פרסום שביעי: (11 לכתב התביעה)**: ביום 9.8.15 או בסמוך לו, פתח הנתבע דף פייסבוק
30 בשם "עובדה בעיניים" והשתמש בלוגו של העיתון, ובתיאור הקבוצה ציין כי היא "נועדה
31 לביקורת עיתונאית על החינמון עובדה ושני העורכים שלו: יעקב שלזינגר ושימי וייס".

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

76. במועד לא ידוע, הנתבע פרסם בדף הפייסבוק "עובדה בעיניים" את הדברים הבאים:
1 **"שליזנגר ושימי מעובדה מעתיקים כתבות; תראו את הכתבה המרעישה שתפורסם**
2 **מחר בעובדה ותראו מה פורסם לפני יומיים ב-YNET."**
3
77. ביום 13.8.15 הנתבע עשה שיתוף לפוסט שפורסם ב"עובדה בעיניים" וכתב: **"חחח**
4 **העיתונאים המהוללים נתפסו מעתיקים כתבה מ-YNET."**
5
78. התובע טוען כי הנתבע לא הוכיח את אמיתות הפרסום שכן הכתבה שפורסמה בעיתון
6 **"עובדה"** צורפה בצילום בלתי קריא ולכן קשה לערוך השוואה בין שתי הכתבות ומכל
7 מקום גם אם יש דמיון, הנתבע לא הוכיח אם דמיון זה מקורו בטקסט שהועבר לידי כל
8 העיתונאים. על כן, הפרסום פוגע בשם הטוב ובמקצועיותם של תובע 2 ותובע 6.
9
79. הנתבע טוען שחלה הגנת אמת דיברתי וכי צירף את שתי הכתבות לתצהירו, שם ניתן
10 לראות כי הכתבה של YNET פורסמה ואז התובעים העתיקו אותה בעיתון שלהם כמעט
11 מילה במילה וכן השתמשו באותה תמונה. כמו כן טוען כי התובעים לא הוכיחו שמדובר
12 בהודעה לתקשורת שנשלחה לכל העיתונים.
13
80. אני סבורה כי יש בדברים אלה כדי לפגוע בתובעים ובמשרתם בהיותם עורכים של
14 העיתון עליו מדובר. כל קורא סביר מבין כי התובעים, בהיותם עורכים של עיתון,
15 מעתיקים כתבות מ-YNET. הנתבע מציין כי התובעים **"העיתונאים המהוללים נתפסו**
16 **מעתיקים כתבה"** ובכך יש לפגוע במשרתם.
17
81. ההגנה עליה מבקש להסתמך הנתבע **"אמת בפרסום"**, לא חלה. כאמור הגנת אמת
18 בפרסום מחייבת שני תנאים מצטברים: אמת בפרסום ועניין ציבורי. הנטל להוכיח שני
19 תנאים אלה מוטל על כתפי הנתבע. בעניין זה אני מפנה לדבי המלומד שנהר:
20 **"נטל הוכחת ההגנה של "אמת הפרסום" מוטל על המפרסם, וכאשר מוכיח התובע או**
21 **המאשים את פרסום לשון הרע צריך המפרסם להביא ראיות 'אפירמטיביות' להוכחת**
22 **אמיתות הפרסום. נתבע או נאשם המבקש להסתמך על הגנת סעיף 14 חייב להוכיח את**
23 **אמיתות הפרסום בדרכי הוכחה הרגילות" (שנהר, עמוד 246).**
24
82. הנתבע לא עמד בנטל זה. מעיון בכתבה שפורסמה בעיתון "עובדה", שצירף הנתבע לתצהירו,
25 לא ניתן לדלות האם מדובר באותה כתבה שפורסמה ב YNET. הכתבה מושחרת וחוף
26 מהכותרת לא ניתן להבין על מה מדובר.
27
83. כמו כן, התובע 6 ציין בחקירתו הנגדית כי מדובר בהודעה לתקשורת שנשלחת לכל העיתונים
28 בתוכן דומה:
29 **"גורמים שונים מוציאים הודעות לתקשורת וזה מגיע לכל אמצעי התקשורת באותו נוסח**
30 **ואנשי התקשורת לא משנים הודעות שיצאו מגורמים שונים ונוצר מצב כי המשטרה או כל**
31 **גורם אחר הוציאו הודעה ביום רביעי שפורסמה בחמישי בווינט וביום שישי שזה עיתון**
32 **שבועי אחת לשבוע, בכל עיתון אחר ואין מדובר בהעתק ובטח לא ישירה ובציטוט של**
33

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 הודעה לתקשורת של גורם זה או אחר שהועבר באותו נוסח. (ש' 6-1 עמ' 21 לפרוטוקול
2 מיום 15.9.22).
- 3 84. הנתבע טוען כי התובעים לא הוכיחו טענה זו. איני מקבלת את הטענה, שכן הנטל להוכיח
4 אמת בפרסום מוטל על הנתבע.
- 5 85. המסקנה היא שלא הוכח יסוד האמת בהגנת האמת שבפרסום. בנסיבות אלה אין צורך לדון
6 אם היה עניין ציבורי בפרסום, התנאי השני הנדרש לתחולת ההגנה. אוסיף גם הגנת תום לב
7 לא מתקיימת בענייננו ואני מפנה בעניין זה לדבריי לעיל.
- 8 86. בגין פרסום זה כל אחר מהתובעים זכאי לפיצוי בסך 10,000 ₪.
- 9 87. פרסום שמיני(12 לכתב התביעה): ביום 11.8.15 הנתבע שיתף בדף הפייסבוק שלו כתבה
10 שפורסמה ביחס לנשיא המדינה (דאז) וכתב "איזה בהמיות. ככה מדברים על הנשיא?! כל
11 העם וכל התקשורת שלנו הפכו כמו שלזינגר ווייס מעיתון עובדה? לאן נגיע?"
- 12 88. נטען כי הפרסום הזה מהווה לשון הרע נגד התובעים 2 ו-6 שכן כל קורא סביר מבין כי הנתבע
13 מייחס לתובעים התנהגות "בהמתית" ובכך מבזה אותם. הנתבע טוען שהמילה "בהמיות"
14 יוחסה למי שכתב את הכתבה ולא לתובעים 2 ו-6. כמו כן טוען כי השאלה "האם כל
15 התקשורת הפכו כמו שלזינגר ווייס" אינה מהווה לשון הרע שכן עליה חלה הגנת אמת דיברתי
16 וכן הבעת דעה.
- 17 89. קורא סביר שקורא את הפוסט מבין כי הנתבע מתיחס לתובעים כמי שמתנהגים בבהמיות.
18 מדובר בביטוי משפיל ושם את התובעים ללגע וביזוי. על כן, מדובר בפרסום המהווה לשון
19 הרע.
- 20 תובעת מס' 1: ש.י-א.ד תקשורת בע"מ
- 21 90. על פי הנטען, התובעת היא חברה אשר הייתה המוציאה לאור של העיתון "עובדה" במשך
22 שנים. העיתון היה חנימני וההכנסות היחידות היו מפרסומים. התובעת טוענת כי חלק
23 מהפרסומים שפרסם הנתבע היו מכוונות אל העיתון ומהווים לשון הרע נגדו. עוד נטען כי
24 הנתבע פעל ללא לאות על מנת לשכנע מפרסמים פוטנציאליים לא לפרסם בעיתון, לעתים
25 אף דרך הפחדות ואיומים, ובסופו של דבר הצליח בכך והביא לסגירת העיתון ובכך גרם
26 לפגיעה קשה בפרנסת התובעים 2 ו-6.
- 27 91. הנתבע טוען כי יש לערוך הבחנה בין העיתון לבין תובעת 1 שכן העיתון הוא מוצר שלה, ולא
28 ניתן להוציא לשון הרע עליו. לכן אין עילת תביעה בלשון הרע לתובעת 1.
- 29 92. אומר כבר עתה כי החלטתי לדחות את תביעתה של תובעת 1. אין חולק כי תאגיד יכול לתבוע
30 בלשון הרע. סעיף 1 לחוק לשון הרע קובע כי "אדם" יכול להיות אדם יחיד או תאגיד. תאגיד
31 גם יכול לתבוע בגין לשון הרע בהתאם לסעיף 7 ללא הוכחת נזק ולתבוע את הפיצוי
32 הסטטוטורי. ראו לעניין זה את רע"א 2105/15 מאיר פלבסקי נגד חברת מקור הפורמייקה
33 בע"מ (4.8.2016).

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 93. יחד עם זאת, על תאגיד התובע בעוולת לשון הרע להראות פגיעה בתאגיד עצמו ולא באנשיו.
2 ראו לעניין זה את דבריו של שנהר בספרו דיני לשון הרע (1997) בעמוד 160.
- 3 94. בכתב התביעה לא הובהר בדיוק מה הפרסומים שנטען לגביהם כי מהווים לשון הרע
4 כלפי החברה עצמה. זאת למרות החובה של הנפגע בתביעה על פי חוק איסור לשון הרע
5 לפרט בדיוק מה עילת התביעה ולציין מפורשות את המילים המהווים לשון הרע הנטען.
6 ראו לעניין זה את [רע"א 2291/12 מרדכי הלפרין נגד חיים איצקוביץ](#) (25.6.2012), שם
7 נקבע כי בתביעה על פי [חוק איסור לשון הרע](#) לא ניתן להסתפק בטענה כי הנתבע הוציא
8 את דיבתו של התובע ויש לציין את המילים שמולידות את העוולה על פי החוק. בסעיף
9 6 להחלטה צוין כי:
- 10 "יתרה מכך, כאשר מדובר בהוצאת דיבה, המילים (או המעשה, לפי העניין) מהוות את
11 הבסיס העיקרי להקמת העילה, ובלעדיהן אין. על כן, כבר נקבע, כי התובע על פי החוק
12 אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו, ועליו לציין בכתב תביעתו את "פירוט
13 המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש התובע" ואשר מולידות לטענתו את עילת
14 התביעה
- 15 אמנם, כאשר פרסום לשון הרע נעשה בכתב, מהווה אותו פרסום "מסמך מהותי",
16 והתובע צריך לצרפו לכתב התביעה (סדרי הדין האזרחי, בעמ' 174-177). אלא שאין
17 בצירוף הפרסום, כשלעצמו, כדי להקים פלוגתא בין הצדדים בגין כל ביטוי וביטוי
18 המופיעים בפרסום. אדם אינו חייב לתבוע את חברו בשל כל הביטויים שיש בהם משום
19 לשון הרע, אלא רשאי הוא לתבוע את עלבונו בשל ביטוי מעליב אחד הכלול בפרסום,
20 ולהתעלם מן היתר. לא מן הנמנע, כי תובע ימנע במתכוון מלתבוע בגין ביטוי מסוים
21 המופיע בפרסום, אשר אף בו יש משום לשון הרע, הואיל וכלפיו יש לנתבע הגנה,
22 והתובע מבין שביחס לביטוי זה לא יוכל להצליח בתביעתו ([ע"א 34/71 פרידמן נ' חן](#),
23 [פ"ד כו\(1\) 524, 529 \(1972\)](#)). אוסיף ואציין, מבלי לקבוע מסמרות בדבר, כי ייתכנו
24 מצבים בהם יוכל התובע לבסס את תביעתו על פרסום שצורף כולו, וזאת כאשר ציין
25 במפורשות בכתב התביעה, כי הוא תובע בגין כל הביטויים בפרסום. רק כך יובטח, כי
26 הנתבע ידע להתגונן בפני הפרסום כולו. מטבע הדברים, יתאימו מצבים אלה למקרים
27 בהם הפרסום הוא קצר ומתוחם. ברם, במרבית המקרים, יש לדרוש שהמילים שנכתבו
28 או נאמרו, ואשר מקימות לטענת התובע עילת תביעה לפי החוק, יובאו בכתב התביעה
29 במפורש, ומוטב בצורה של ציטוט"
- 30 95. כתב התביעה לא מנוסח בצורה ברורה באופן שכל הפרסומים לא אוזכרו מפורשות בכתב
31 התביעה והכל נעשה תוך הפנייה לנספחים באופן שהקשה מאוד. בתצהיר פירוט התובעים
32 לגבי הפרסומים עצמם אך ביחס לחברה עצמה הדבר נותר לא ברור. בתצהיר מתיחס

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

- 1 שלזינגר בסעיף 49 לפרסום ביחס לעיתון "עובדה" וציין כי הדבר מהווה לשון הרע גם ביחס
2 אליו וגם ביחס לחברה. כך גם פרסום נוסף שהתייחס לעיתון עצמו בסעיף 58 לתצהיר. שם
3 נטען כי מדובר בפרסום מבזה ומשפיל לגביו עצמו ולגבי העיתון של התובעת 1 החברה בע"מ.
4 כך גם ביחס לפרסום "עבודה בעיניים" התייחס לתובעת 1 החברה בע"מ. גם ביחס לפרסום
5 זה טען התובע שלזינגר כי הוא מבזה אותו ואת החברה-תובעת 1.
6 96. התובעים לא הראו כי הפרסומים מהווים לשון הרע ביחס לתאגיד עצמו. לא נעשתה
7 ההפרדה בין החברה לבין אנשיה. התובעים שלזינגר וויס בתצהיריהם התייחסו לפרסומים
8 אלה (בגינם גם החברה תובעת) כפוגעים בהם אישית.
9 97. זאת ועוד, קורא סביר לא היה משייך את הפרסומים לתובעת החברה בע"מ כתאגיד אלא
10 לתובעים וייס ושלזינגר עצמם באופן אישי ולעיתון אותו ניהלו. כאן אוסיף ואציין כי לא
11 הוכח כי קורא סביר ידע והבין כי עיתון עובדה משוייך לתאגיד או שקיימת חפיפה מלאה
12 בין זהות העיתון לבין זהות התאגיד.
13 98. מכאן אני סבורה כי יש לדחות את תביעת התובעת מס' 1.

הפיצוי לתובעים בעילה על פי חוק איסור לשון הרע

- 14
15 99. ברע"א 4740/00 אמר נ' יוסף (ס' 17) נפסק:
16 "בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית-המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה,
17 במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות
18 הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל
19 מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות
20 הצדדים. אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי שבעזרתו
21 ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק
22 והערכתו. כך, למשל, התנצלות על דברי לשון הרע עשויה להקטין את הנזק שהם גרמו
23 ובכך להשפיע על שיעור הפיצויים (ראו סעיף 19 לחוק). חומרת הפגיעה ברגשותיו של
24 הניזוק ובשמו הטוב נמדדת לעתים בחומרת מעשיו וביטוייו של המזיק. ודוק, אין בכך
25 פיצוי עונשי. זהו נזק מוגבר המביא לפיצוי מוגבר (aggravated) בשל התנהגות המזיק.
26 כך, למשל, מזיק היודע כי דבריו אינם אמת והעושה כל מאמץ בבית-המשפט להוכיח את
27 אמיתותם, עשוי לגרום להגברת נזקו של הניזוק ובכך להגביר את הפיצוי שלו הוא יהיה
28 זכאי."
- 29 100. הפרסומים בהם עסקינן פורסמו בפייסבוק, רשת חברתית אשר גולשים בה אלפי אנשים
30 ביום. כמו כן, הנתבע הגדיר את כל הפוסטים שלו כציבוריים כך שכל מי שנתקל בפוסט יוכל לראות
31 אותו ולא רק משתמשי פייסבוק שמוגדרים חברים של הנתבע. בעובדה זו יש פוטנציאל לפגיעה
32 רחבה בתובעים בקרב מכריהם וקוראים פוטנציאליים של העיתון.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

101. אין ממש בטענת הנתבע כי התובעים אילצו אותו לפרסם את הדברים. אין כל הצדקה לפרסומים של הנתבע. גם אם אדם נפגע מפרסום אין הדבר מצדיק השתלחות שלו במפרסם ומשפחתו בפרסומים נגדיים שמהווים לשון הרע. אדם הנפגע מפרסום יכול להגיש תביעה לפיצוי לפי החוק כפי שאכן עשה הנתבע הירש.
- פיצויים ביחס לתביעת שלזינגר ווייס:
102. תחילה אציין כי אני מקבלת את טענת התובעים שלא חל השתק פלוגתא בשל העובדה שהם טענו את אותן טענות לגבי אותם פרסומים בהליך הקודם שהתנהל בפניי. אמנם הדבר נלקח בחשבון בעת פסיקת פיצויים לנתבע (שהיה התובע בהליך הקודם) אך לא הייתה הכרעה פוזיטיבית בטענות העובדתיות ומשפטיות, לא היתה תביעה שכנגד או טענת קיזוז. פסיקת הפיצוי בהליך הקודם היתה לאחר שנלקח בחשבון, בין היתר השיקולים, גם התנהלות הנתבע (התובע שם בפסק הדין) לצורך הערכת הנזק שנגרם לתובע עצמו. לא מדובר בקיזוז מהפיצוי בגין נזק שגרם הנפגע בעוולת לשון הרע למעוולים. מדובר בשיקול שנשקל במסגרת בחינת ואומדן הנזק שנגרם מפגיעה בשם הטוב לנפגע עצמו.
103. במסגרת השיקולים לקביעת הפיצוי בענייננו, יש לקחת בחשבון כי התובעים וייס ושלזינגר מצד אחד והנתבע הירש מצד שני, מסוכסכים זה שנים רבות והתנהלו ביניהם הליכים רבים שנוגעים לפרסומים שונים כולל במסגרת הליכים שהתקיימו. הסכסוך החל בשנת 2015 אולם התביעה דן הוגשה רק בשנת 2020. לא ניתן הסבר מדוע הוגשה התביעה בעיתוי מאוחר זה אף שכל הפרסומים מושא התביעה, ביחס לכל התובעים, התרחשו בשנת 2015. האיחור הניכר בהגשת התביעה, ללא הסבר מניח את הדעת, יש בו כדי להוות שיקול להפחתת הפיצוי ביחס לכל התובעים ולא רק שלזינגר ווייס.
104. אך יובהר כי התנהלות התובעים וייס ושלזינגר תלקח בחשבון בין יתר השיקולים לצד השיקול של המועד המאוחר של הגשת התביעה לעומת מועד הפרסומים. שכן, התובעים וייס ושלזינגר פרסמו פרסומים פוגעניים כנגד הירש כפי שצויין בהרחבה בפסק הדין בהליך הקודם. לא מדובר בצד תמים שנפגע אלא בשני צדדים, לא תמימים, שניהלו מערכת של פרסומים פוגעניים האחד כלפי משנהו, ככלי לניגוח במסגרת הסכסוך בינם.
105. לאור כל האמור, מצאתי לפסוק לתובע 2 שלזינגר פיצוי בסך 21,000 ₪ בגין שלושת הפרסומים. לתובע 6 אני קובעת פיצוי בסך 14,000 ₪ ביחס לשני הפרסומים בעניינו.
- פיצויים לתובעים מיכל ושי:
106. ביחס לתובעת 3 ולתובע 5 יש להדגיש כי הם לא היו חלק מהסכסוך בין הצדדים. הירש פרסם אודותיהם את הפרסומים ככלי במלחמתו נגד שלזינגר. אין בינם ובין הירש דבר וחצי דבר

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

1 מלבד קירבתם המשפחתית לשלזינגר. הירש ראה בכך סיבה מספקת לפרסם את הפרסומים נגדם
 2 אף שלא היו לו כל סכסוך איתם.
 3 107. חלק מהתגובות על הפוסט של הירש אודות מיכל היו שיניח לה ושאין לה חלק בסכסוך
 4 אך הירש השיב כי במלחמה הכל מותר. כך הגיב הירש לתגובה שביקשה כי ירפה מהתובעת
 5 מיכל: "במלחמה הזאת אין צדק, אמת, מוסר ניקיון כפיים, כבוד וכ"ו.
 6במסגרת החוק וחופש הביטוי אני מרגיש חופשי לפעול ולעשות כל הנדרש כדי להגן על עצמי
 7 מפני אדם שחושב שהוא יכול לשפוך את מי שבוע אחר שבוע בעיתון שלו. לא לפגוע בילדים
 8 שלו? אני לא פוגע. זה שהבן שלו מתערטל בפומבי זה א אשמתי. וזה שהבת שלו...תדעו
 9 בהמשך". לאחר מכן באחת התגובות נשאל הירש: "דב יהיו תמונות עירום גם לגביה"? והירש
 10 השיב: "אם אומרים שהתפוח לא נופל רחוק מהעץ אפשר להסיק שכל התפוחים נפלים לאותו
 11 מקום כמו הבן המתערטל בפומבי " והוסיף בעוד תגובה: "רוצים תמונות". אדם סביר מבין כי
 12 בכוונת הירש לפרסם אודות התובעת מיכל תמונות עירום.
 13 108. אין ספק שהפרסומים לגבי מיכל פגעו בו וזאת בהתחשב במהותן במעמדה כמרצה בטכניון
 14 כל אדם סביר מן המניין היה נפגע ושמו הטוב היה נפגע אם מאיימים כי יפרסמו תמונות עירום
 15 לגביו.
 16 109. לצד זאת, כאמור לעיל עברו 5 שנים ממועד הפרסומים ועד הגשת התביעה ויש בכך להוות
 17 שיקול להפחתת הפיצוי.
 18 110. ביחס לתובע שי היה בפרסום גם לפגוע גם במשלח ידו ועבודתו. אך גם תביעתו הוגשה
 19 באיחור ויש בכך להוות נימוק להפחתת הפיצוי.
 20 111. בשים לב לכל השיקולים שצינתי לעיל אני פוסקת לתובעת מיכל פיצוי בסך של 13,000 ₪
 21 לתובע 5 שי פיצוי בסך 13,000 ₪.
 22 **הפרת זכויות יוצרים בתביעת העיקרית:**
 23 112. לצד התביעה בעילה לפי חוק איסור לשון הרע, עותרים התובעים לפיצוי בגין הפרת זכויות
 24 יוצרים, וזאת מכח חוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007 (להלן: חוק זכות יוצרים).
 25 113. הנתבע טוען כי דין התביעה להידחות שכן התמונות נשוא התביעה הועלו על ידי התובעים
 26 לדף הפייסבוק שלהם והועתקו משם על ידי הנתבע. עוד נטען כי תנאי השירות בפייסבוק קובעים
 27 כי כאשר משתמש מעלה תמונה, הוא נותן לפייסבוק ומשתמשיה רישיון להשתמש או להפיץ את
 28 התמונה.
 29 114. כן טוען הנתבע כי התובעים לא פירטו איזה זכות יוצרים יש להם, מתי ובאילו נסיבות
 30 נוצרו. העבודה שהתובעים הם המצולמים בתמונות לא מקנה להם זכות יוצרים בהן.

תובעת מס' 3 – מיכל:

31 **הפרה 1:** מיכל טוענת שבאותו פרסום שביצע הנתבע בדף הפייסבוק שלו, הוא לקח תמונה מתוך
 32 דף הפייסבוק שלה, ובכך הפר את זכויות היוצרים שלה בתמונתה.
 33

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

1 הפרה 2: במסגרת אותו פרסום, התובע פרסם בתגובה לפוסט תמונה נוספת של מיכל, תמונת
2 פנים, ועליה כתב "לאט לאט נפתח את התמונה". (נספח א-2 לכתב התביעה)
3 הפרה 3: כמו כן, במסגרת אותו פרסום, הוא פרסם כתגובה תמונה של התובעת (נספח א-5)
4 פעמיים. גם תמונה זו נלקחה מדף הפייסבוק של התובעת לטענתה.
5 115. מיכל טוענת שהתמונות הן תמונות שלה שצולמו על ידי בעלה בירח הדבש שלהם. על 3
6 הפרת זכויות יוצרים מבקשת פיצוי בסך 45,000 ₪.
7 116. הנתבע טוען כי למיכל אין זכות יוצרים בתמונות שלה מכיוון שהיא לא היוצרת או הצלמת
8 של התמונה ולא נטען כי היא רכשה את זכויות היוצרים בה. מפנה להודאה שלה שהיא לא
9 הצלמת של התמונה: "אני לא יכולה לצלם את עצמי" (עמ' 17 ש' 9 לפרוטוקול מיום 15.9.22).
10 עוד טוען כי עצם העובדה שהיא מצולמת בתמונה לא מקנה לה זכות יוצרים לכן דין תביעה זו
11 להידחות.

תובע מס' 5: שי

12
13 117. כאמור לעיל, הנתבע פרסם תמונה של שי בדף הפייסבוק שפתח בשם "נקמת העו"ד
14 העפולאי". את התמונה לקח מדף הפייסבוק של התובע 5.
15 118. הנתבע טוען כי שי לא צילם את התמונה ולא רכש את הזכויות בה ולכן דין הטענה להידחות
16 ואין לו זכויות יוצרים בה.

תובע מס' 2: יעקב שלזינגר

17
18 119. הפרה 1: במסגרת הפוסט שפרסם הנתבע על תובעת 3, הוא פרסם את תמונתו של התובע
19 2 כתגובה לפוסט וכתב לידה "שלזינגר מקבל דיווחים שוטפים על הנעשה בעמוד זה". על פי
20 הנטען, תמונתו של התובע נלקחה מתוך סרטון שהכינו בני משפחתו של התובע לכבוד יום
21 הולדתו. הדבר מהווה הפרה לזכויות יוצרים השייכות לתובע 2.
22 120. הפרה 2: ביום 26.8.15 פרסם הנתבע בדף הפייסבוק שלו תמונה של התובע 2 עם אשתו.
23 נטען כי הנתבע לקח את התמונה, ככל הנראה, מדף הפייסבוק של אשתו של התובע 2. בכך הפר
24 את זכויות היצרים השייכות לתובע 2 ולאשתו.
25 121. הפרה 3: ביום 23.8.15 הנתבע פרסם את תמונת התובע 2 מתקופת נערותו בדף הפייסבוק
26 שלו, ולקח אותה לפי הנטען מתוך סרטון משפחתי שערכו בני משפחתו של התובע. התובע טוען
27 כי בפרסום התמונה הנתבע הפר את זכויות היוצרים בתמונה השייכות לתובע 2.
28 122. הפרה 4: ביום 9.8.15 פרסם הנתבע את תמונתו של התובע 2 אותה לקח מתוך הסרט
29 המשפחתי. תמונה זו פרסם לפחות פעמיים (נספח יב-5).
30 123. הפרה 5: ביום 15.8.15 פרסם הנתבע את תמונתו של התובע, אותה לקח מדף הפייסבוק של
31 העיתון (נספח ח לכתב התביעה). הנתבע פרסם תמונה זו פעם נוספת ב 16.8.15 ולכן מדובר בשתי
32 הפרות.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

124. הפרה 6: הנתבע העלה לדף הפייסבוק שלו את הסרטון שערכו בני משפחתו של התובע 2 לכבוד יום הולדתו. התובע טוען כי בפרסום הסרטון הפר הנתבע את זכויות היוצרים של הסרטון השייכות לתובע 2.

תובעת 1:

125. ביום 9.8.15 פתח הנתבע את הדף "עובדה בעיניים" כאמור ועשה שימוש בלוגו העיתון השייך לתובעת 1 ובכך הפר את זכויות היוצרים שלה. הוא עשה שימוש נוסף בלוגו של העיתון גם בפרסומים אחרים שערך בקבוצה זו וקבוצות אחרות.
126. הנתבע טוען שהלוגו אינו רשום כסימן מסחר, התובעים לא יצרו את הלוגו, לא רכשו אותו, ולכן זכויות היוצרים אינן שייכות לתובעים. הלוגו הוא תמונה שהועלתה על ידי התובעים לפייסבוק בכפוף למתן רישיון השימוש בפייסבוק.

127. על פי הנטען, הנתבע הפר את זכות היוצרים של התובעים בשלושה דרכים: (1) לקח תמונות מדפי הפייסבוק של התובעים 2,3 ו-5 ושיתף אותם בדף הפייסבוק שלו; (2) לקח תמונות של התובע 2 מתוך סרטון משפחתי שהועלה לפייסבוק, וכן העלה את הסרטון המלא לדף שלו; (3) עשה שימוש בלוגו של העיתון בדף הפייסבוק "עובדה בעיניים" וכן בפרסומים אחרים ובקבוצות אחרות. נטען שזכות היוצרים של הלוגו שייכת לתובעת 1.

128. לאחר בחינת טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין התביעה בעילת הפרת זכויות יוצרים להידחות. ואבהיר.

129. ראשית אציין כי טענות התובעים נטענו בעלמא ובכלליות. לא נטען באיזו סוג זכות יוצרים מדובר ביחס לכל תובע או למה הם היוצרים של התמונות ובאילו נסיבות הזכות נוצרה או נרכשה. בעצם התובעים הסתפקו בכך שהם עצמם הם מושא התמונות על מנת לטעון להפרת זכות יוצרים.

130. אתייחס תחילה לתמונות שהנתבע לקח מתוך דפי הפייסבוק של התובעים ואשר העלה אותם לדף שלו. ניתוח זה נוגע להפרות הנטענות כנגד התובעת 3, התובע 5 והפרות 2 ו-5 לתובע 2.

131. סעיף 1 לחוק זכות יוצרים מגדיר "יצירה אמנותית" וזו לשונו:

"יצירה אמנותית" – לרבות רישום, ציור, יצירת פיסול, תחריט, ליטוגרפיה, מפה, תרשים, יצירה אדריכלית, יצירת צילום ויצירת אמנות שימושית, ובכלל זה גופן (Typeface); (הדגשה לא במקור – מ.ג'מ.)

132. על כן, צילום יכול להיות מושא לזכות יוצרים. כל התמונות הנטענות הן תמונות של התובעים שצולמו על ידי אחרים. התובעת 3 ציינה כי מדובר בתמונות שבעלה צילם בירח דבש שלהם. התובע 5 לא ציין מי צילם אותו ובאילו נסיבות נוצרה התמונה. כך גם התובע 2.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

133. סעיף 33(1) לחוק זכות יוצרים קובע כי "היוצר של יצירה הוא הבעלים הראשון של זכות היוצרים ביצירה". אין מחלוקת כי התובעים אינם היוצרים של התמונות שכן לא נטען שהם צילמו את התמונות. התובעת 3 מציינת זאת בבירור בחקירתה הנגדית "אני לא יכולה לצלם את עצמי" (שי' 9 עמ' 17 לפרוטוקול מיום 15.9.22).
134. החלופה השנייה האפשרית מהחוק, שאף לא זכתה להתייחסות מטעם התובעים, נמצאת בסעיף 35 לחוק זכויות יוצרים, אשר כותרתו "יצירה מוזמנת":
- (א) ביצירה שנוצרה לפי הזמנה, הבעלים הראשון של זכות היוצרים בה, כולה או חלקה, הוא היוצר, אלא אם כן הוסכם אחרת בין המזמין והיוצר, במפורש או במשתמע.
- (ב) ביצירה שהיא דיוקן או צילום של אירוע משפחתי או של אירוע פרטי אחר הבעלים הראשון של זכות היוצרים בה הוא המזמין, אלא אם כן הוסכם אחרת.
135. כפי שעולה מלשון הסעיף, גם יצירה מוזמנת שייכת למי שיוצר אותה אלא אם יש הסכמה אחרת מראש בינו לבין המזמין. חריג לכך הוא צילום משפחתי או דיוקן כאמור בסעיף 35 (ב) לחוק.
136. אלא שהתובעים לא טענו לתחולת סעיף 35(ב) כמקור לבעלות בזכות היוצרים בתמונה ולא הראו כיצד הסעיף חל בענייננו. הם לא הראו כי מדובר היה בצילומים של אירוע משפחתי או אירוע אחר כלשון הסעיף. סעיף 35(ב) אינו מתנה את ההזמנה בתשלום תמורה, אך עדיין התובעים לא הראו או הוכיחו כי היתה הזמנה לצילום ולא הוכח כלל ביוזמה של מי היו הצילומים ואם התובעים עצמם יזמו את הצילום. לא די בכך שהצילום הוא מאירוע משפחתי כדי להיכנס לגדרי סעיף 35(ב) שעה שהנסיבות של הצילום והיוזמה של עריכתו לא היתה של התובעים שהם מושא הצילום.
137. האמור נכון גם לגבי צילום סרטון לקראת יומולדת של שלזינגר שהירש פירסם. לא נטען כי שלזינגר יזם את הסרטון כמצוות סעיף 35 (ב) שנוקט בלשון של, "שנוצרה לפי הזמנה". לגבי צילום משפחתי כאמור בסעיף 35(ב) לחוק ראו דבריו של טוני גרינמן בספרו "זכויות יוצרים (2008 מהדורה שניה) בעמוד 501.
138. למעלה מהצורך אציין כי טענת הנתבע שהתובעים ויתרו על זכויות היוצרים שלהם כאשר העלו תמונות לפייסבוק אין בה ממש, בהתאם לתנאי השימוש פייסבוק. רישיון השימוש הנטען ניתן לפייסבוק עצמה וכבר נקבע בשורה של פסקי דין שהעלאת תמונה לפייסבוק אינה משמעה ויתור על זכויות יוצרים כאמור. (ראו למשל: תא (ת"א) 18-02-17253 חיים שוורצנברג נ' וואלה! תקשורת בע"מ (17.03.2020); . ת"א (נצרת) 12-10-682 פאתנה דחלה נ' ג'אבר מדיה בע"מ (18.07.2018))
139. על כן, כל ההפרות הנטענות ביחס לתובעת 5 ולתובע 3 נדחות, וכן הפרות 2 ו-5 לתובע 2.
140. ביחס לשימוש הנתבע בלוגו אשר שייך לתובעת 1 על: אני מקבלת את טענות הנתבע בעניין זה. התובעת 1 לא טענה איך נוצר הלוגו, מי עיצב אותו, האם החברה שילמה עבור עריכתו

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

1 ויצירתו אותו, האם זכות היוצרים בלוגו הועברה אליהם בחוזה או על פי דין על פי סעיף 37 לחוק.
2 לא הוצג כל מסמך, לא נטען אם רשום על הלוגו סימן מסחר, לא הוכח שהעיתון שייך לתובעת
3 1. על כן התביעה של התובעת 1 בעילה של הפרת זכות יוצרים נדחית.

4 **איומים:**

5 141. לפני הנטען בכתב התביעה, הנתבע פרסם פרסומים מאיימים ביחס לתובעת 3, תובעת 4
6 (תביעתה נמחקה) וכן התובע 2. עילת התביעה הייתה "איומים" בלי לציין סעיף ספציפי מחוק
7 כלשהו. כך גם בתצהירים מטעם התובעים.
8 142. לראשונה, בסיכומי התובעים, הועלתה עילת תביעה חדשה והיא איומים לפי סעיף 23
9 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) שכותרתו "תקיפה". וזו לשון הסעיף:

10

11 "23.(א)תקיפה היא שימוש בכוח מכל סוג שהוא, ובמתכוון, נגד גופו של אדם על ידי
12 הכאה, נגיעה, הזזה או בכל דרך אחרת, בין במישרין ובין בעקיפין, שלא בהסכמת האדם
13 או בהסכמתו שהושגה בתרמית, וכן נסיון או איום, על ידי מעשה או על ידי תנועה,
14 להשתמש בכוח כאמור נגד גופו של אדם, כשהמנסה או המאיים גורם שהאדם יניח,
15 מטעמים סבירים, שאכן יש לו אותה שעה הכוונה והיכולת לבצע את זממו.

16

17 143. התובעים טוענים כי איום לשימוש בכח נגד גופו של אדם יכול להוות תקיפה לפי פקודת
18 הנזיקין.

19 144. הנתבע טוען כי מדובר בהרחבת חזית אסורה שכן עילה זו לא עלתה בכתבי הטענות. כמו
20 כן, טוען כי מכל מקום, הסעיף מתייחס לאיום לשימוש בכח ובעניינו אין טענה כזו, וכי התובעים
21 לא הוכיחו את נזקם.

22 145. אני מקבלת את התנגדות הנתבע וקובעת כי מדובר בהרחבת חזית אסורה. כבר נפסק
23 כי "הרציונאל בבסיס הכלל האוסר על הרחבת חזית היא למנוע מצב שבו בעל דין "מופתע"
24 ולאפשר לאותו בעל דין להיערך כראוי להתמודדות עובדתית ומשפטית עם הטענות המועלות
25 על ידי הצד שכנגד בכתבי טענותיו] "ראו [Hyperlink Removed](#)- נויה יהלומים בע"מ נ'
26 יהלומי מזל נ.א בע"מ [21.12.2015]

27 146. כן נקבע בע"א 6799/02 יולזרי נ' בנק המזרחי המאוחד בע"מ, פ"ד נח(2) 145: "האיסור
28 "להרחיב חזית" עיקרו בכך שבעל-דין אינו רשאי לחרוג מגדר המחלוקת, כפי שהוצבה בכתבי-
29 הטענות, אלא אם כן נענה בית-המשפט לבקשתו לתקן את כתבי-טענותיו, או אם הצד שכנגד
30 נתן לכך את הסכמתו, במפורש או מכללא."

31 147. בענייננו, טענת התובעים כי איומים נכנסים בגדר עוולה אזרחית של תקיפה נטענה
32 לראשונה בסיכומים. ההפניה לעוולת התקיפה הינה בגדר הרחבת חזית. מדובר בעילת תביעה
33 חדשה שנטענה בשלב מאוחר של ההליך המשפטי ולנתבע לא ניתנה הזדמנות להתגונן מפניה.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

1 148. למעלה מהצורך אציין כי הפרסומים הנטענים אינם נכנסים לגדר של איומים כאמור בסעיף
 2 התקיפה. הפרסומים של הירש היו ברמה הנמוכה והירודה ביותר ומעוררים סלידה. יחד עם
 3 זאת, לא השתכנעתי כי שלזינגר אכן הניח, מטעמים סבירים, כי אכן יתנקשו בו חלילה כאמור
 4 בפרסום והאיום ימומש והירש יוציא את איומו אל הפועל. אפנה שוב לאמור בסיפא של סעיף 23
 5 לגבי האיום "כשהמנסה או המאיים גורם שהאדם יניח, מטעמים סבירים, שאכן יש לו אותה
 6 שעה הכוונה והיכולת לבצע את זממו." האמור בסעיף לא מתקיים בענייננו. מכאן כי עוולת
 7 התקיפה נדחית גם לגופה. בעניין הוכחת יסוד ההנחה של המאום כאמור בסעיף 23 ראו את
 8 הניתוח של כבוד השופטת מיכל ברלינר- לוי בפסק הדין בעניין 30028-06-16 פלונית נגד סופר
 9 (28.10.2019) סעיפים 52-53 לפסק הדין.

10

11

פגיעה בפרטיות

12 149. סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 קובע כי תקופת ההתיישנות של תביעה
 13 אזרחית לפי חוק זה היא שנתיים.
 14 150. כל הפרסומים אשר לפי הנטען פוגעים בפרטיות מי מהתובעים התרחשו בשנת 2015 בעוד
 15 התביעה הוגשה בשנת 2020.
 16 151. לאור האמור, חלה התיישנות לגבי כל הפרסומים והתביעה בגין פגיעה בפרטיות נדחית
 17 בזאת.

18

התביעה שכנגד:

19 152. מדובר בתביעה בגין 5 פרסומים של לשון הרע ו-6 הפרת זכויות יוצרים בתמונה, בגינם ניתן
 20 פיצוי בסך 156 אלף ₪ בת"א 15-09-11165 (בערעור שהוגש הופחת הפיצוי ל-120 אלף ₪) (להלן:
 21 "התביעה הקודמת").
 22 153. הירש טוען כי אמנם קיים פסק דין אך מדובר בעוולה מתמשכת מכיוון שהנתבעים שכנגד
 23 לא הסירו חלק מהפרסומים משני דפי פייסבוק, ולכן נגרמו לו נזקים נוספים מעבר לפיצוי
 24 שקיבל. התביעה שכנגד מתייחסת לתקופה שמיום הגשת התביעה הקודמת עד ליום הגשת
 25 התביעה הנוכחית. הירש מבקש לפסוק לו את אותו סכום שנפסק לו בתביעה הקודמת.
 26 154. הירש טוען שלתובעים שליטה על תוכן דף הפייסבוק של העיתון וגם אם העיתון נסגר,
 27 החברה שבבעלותו (תובעת 1 בתביעה העיקרית) עדיין קיימת.
 28 155. עוד טוען הירש כי כאשר מדובר בפרסום באינטרנט, מדובר בעוולה מתחדשת. לעניין גובה
 29 הפיצוי טוען כי התביעה דן נוגעת לפרסומים שנמשכו כ-4 שנים בעוד התביעה הקודמת נמשכו
 30 חודשיים-שלושה בלבד לכן דורש פיצוי של 156 אלף ₪. כמו כן, טוען כי קיימת כוונה מיוחדת
 31 לפגוע לאור העובדה שהתובעים ממשיכים בפרסום חרף קיום פסק דין. הוא מבקש כי ביהמ"ש
 32 יצווה על הנתבעים שכנגד להפסיק את הפרסום לפי ס' 9א(1) לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

155. התובע שכנגד טוען שנגרמו לו נזקים דוגמת הפסד לקוחות פוטנציאליים והכנסות. כמו כן, טוען כי חויב לשלם לבנו של התובע 2 פיצוי בסך 145 אלף ₪ בתביעה אזרחית שהוגשה נגדו בגין לשון הרע, ומאשים את הנתבעים שכנגד שאילצו אותו לפרסם נגד בנו של התובע 2 תחת השפעת מסע הרדיפה שלהם.
157. הנתבעים שכנגד טוענים כי מאז הפרסום המקורי לא פרסמו פרסומים חדשים. הם משווים את הפרסומים הקיימים לכתבה בעיתון, שיכולה להישאר שנים, אך הדבר לא אומר שלנפגע תהיה זכות פיצוי בכל פעם שמישהו יקרא את הכתבה. כמו כן נטען כי התובע שכנגד כלל לא הוכיח את הנזק.
158. עוד טוענים שאין עילת תביעה חדשה משום שהנתבע לא טוען שיש פרסום חדש אלא שלא הסירו פרסום שעליו יש מעשה בית דין לכן קיים השתק עילה. מכיוון שאין בהליך הקודם כל הוראה להסיר את הפרסומים, לא הייתה חובה עליהם לעשות כך. כמו כן התובע שכנגד לא הוכיח שהפרסומים לא הוסרו. התובעת 1 כבר אינה פעילה ואין מי שפועל בדף הפייסבוק שלה.
159. כבר עתה אציין כי החלטתי לדחות את התביעה שכנגד במלואה.
160. תחילה אציין כי התובע שכנגד לא טען בתביעה הקודמת כי מדובר בעוולה מתמשכת ולא דרש פיצוי כבר אז. כמו כן, לא הירש תבע להסיר את הפרסומים ולכן לא ניתנה בפסק הדין הוראה שכזו. לכן טענת התובע שכנגד שהם "ממשיכים בפרסום חרף פסק הדין" אינה נכונה. צו עשה של הסרה אף לא נתבע כלל בתביעה הקודמת שהיתה תביעה כספית לפיצוי ולכן התובע אינו יכול כעת לדרוש סעד זה. צודקים הנתבעים שכנגד כי קיים השתק עילה.
161. זאת, ועוד, לפי סעיף 7א(ד) לחוק איסור לשון הרע, "לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת". התובע שכנגד בעצמו מציין את הסעיף אך טוען כי בתביעה הקודמת, הפיצוי שנקבע היה על נזק לא ממוני אשר הוכח, והתביעה דן היא על פיצוי ללא הוכחת נזק. הטענה נדחית. התביעה הקודמת היתה לקבלת סעד של פיצוי ללא הוכחת נזק כפי שצויין מפורשות שם בכתב התביעה.
162. התביעה שכנגד שהגיש הנתבע היא בגין אותם פרסומים ממש, אותו תוכן, אותם נמענים, בגינם תבע וקיבל פיצוי בתביעה הקודמת שהיתה לקבלת פיצוי ללא הוכחת נזק.
163. גם לו ההליך הקודם לא היה תביעה ללא הוכחת נזק כטענת הנתבע הירש (מה שפירושו לא נכון) לא הוכח כלל היקף הפרסום (החדש כביכול) הנתען כעת ולא הוכחה מידת הנזק שנגרמה בגין פרסומים חדשים אלה. הירש, התובע שכנגד לא הניח תשתית להערכת הנזק ולא הביא ראיות מינימאליות לגבי היקף הפרסומים החשיפה לאותם פרסומים (אם בכלל) והשלכותיהם של אותם פרסומים- מעבר לחשיפה והנזק שנגרם בגין הפרסומים בזמן אמת, נזק בגינו כבר קיבל פיצוי. הוא לא הוכיח כי גורמים נוספים נחשפו לפרסומים בפייסבוק או כי הפרסומים עדיין

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

1 מופיעים עם הקשת שמו באינטרנט וממשיכים לפגוע בשמו הטוב בכל פעם מחדש. ככל הנראה
2 מדובר בפרסומים הנמצאים בחלל האינטרנט ולא עולה כלל מהראיות שגורם חדש נתקל בהם
3 מאז שנת 2015. אין שום אפשרות לערוך הערכה של היקף החשיפה לפרסום ועוצמת הנזק הנטען
4 והנזק שיכול להיווצר מחשיפה לפרסומים במועדים שלאחר הגשת התביעה בשנת 2015. אוסיף
5 כי גם אם נגרם נזק, מדובר בנזק שולי ונבלע בנזק שנגרם לתובע שכנגד בעת הפרסומים ובזמן
6 אמת, נזק בגינו קיבל פיצוי בפסק הדין. לכן התביעה שכנגד נדחית גם מנימוק של היעדר הוכחה
7 לנזק כלשהו.

8 164. עוד אציין כי עיינתי בפסיקה אליה הפנה התובע שכנגד ומצאתי כי אין בה כדי לסייע לו.
9 בפסק דין ע"א 14-11-44711 סביר נ' בר נוי ואח', מדובר בחבות מנוע חיפוש להסיר תוצאת
10 פרסום מעוול לאחר קבלת בקשת הסרה. גם בת"א 09-01-1153 עמוס נ' שירותי בריאות כללית
11 בע"מ, התובע הגיש תביעה רק לאחר שביקש מהנתבעת להסיר את שמו מאתרי האינטרנט בהם
12 אוזכר שמו והאחרונה סירבה. בענייננו הירש לא הוכיח כי ביקש מהתובעים להסיר את
13 הפרסומים ונענה בשלילה. יתרה מזאת, התובע היה מודע לקיומם של הפרסומים ולא פעל לבקש
14 מהנתבעים או לתבוע הסרתם במשך שנים, ונזכר לתבוע בעד הנזק רק כאשר הוגשה תביעה כנגדו.
15 זכויות יוצרים בתביעה שכנגד:

16 165. בתביעה הקודמת הירש תבע בגין הפרת זכות יוצרים פיצוי ללא הוכחת נזק. נפסק לו בפסק
17 הדין פיצוי. מדובר באותן תמונות שפורסמו בגין הוא תובע כעת בתביעה שכנגד. מדובר באותן
18 הפרות ממש. לתובע אין זכות לקבל פיצוי פעם נוספת בגין אותן הפרות. אני מפנה להסדר הקבוע
19 בסעיף 56 לחוק זכויות יוצרים שקובע את האפשרות לקבלת פיצוי ללא הוכחת נזק כאשר נקבע
20 בסעיף 56(ג) באופן הבא: "לעניין סעיף זה יראו הפרות המתבצעות במסכת אחת של מעשים,
21 כהפרה אחת"

22 166. לאור האמור, התביעה שכנגד בעניין הפרת זכויות היוצרים נדחית. בתביעה הקודמת
23 הירש תבע בגין אותן תמונות פיצוי ללא הוכחת נזק כאמור בסעיף 56 לחוק זכויות יוצרים.
24 מדובר באותן תמונות באותם פרסומים בגינם תבע וקיבל הירש פיצוי בתביעה הקודמת. אין
25 מקום לתבוע בשנית.

סיכום:

27 התביעה העיקרית מתקבלת חלקית. הנתבע ישלם לתובעים את הסכום הבאים: תובע 1 יעקב
28 שלזינגר 21,000 ₪; תובעת 3 מיכל לאופר 13,000 ₪; תובע 5 שי לאופר 13,000 ₪; תובע 6 שמעון
29 וויס 14,000 ₪. התביעה של תובעת 1 נדחית במלואה.

30 התביעה שכנגד נגדית במלואה.

31 הוצאות: בפסיקת הוצאות אני לוקחת בחשבון את הסכום שנפסק בתביעה העיקרית ואת התביעה
32 שכנגד שנדחתה באופן מלא. בגין הוצאות התביעה והתביעה שכנגד (כולל שכ"ט עו"ד) אני מחייבת
33 את הנתבע לשלם לתובעים סכום של 25,000 ₪.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 20-01-22877 שלזינגר ואח' נ' הירש ואח'

תיק חיצוני:

1 בשים לב לתוצאה ביחס לתובעת 1 אני מורה על החזר הפקדון לתובעת 1-באמצעות ב"כ התובעים.
2
3 הסכומים ישולמו תוך 30 יום מהיום אחרת ישאו הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד מועד התשלום
4 בפועל.
5
6
7
8
9

10 ניתן היום, י"א ניסן תשפ"ג, 02 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.
11

מאגידה גיבראן מורקוס, שופטת

12
13